

Arrestnummer C/ 646 / 2018
Repetitoriumnummer 2018 / 2085
Datum van uitspraak 13 juni 2018
Rolnummer 2017/CO/861
Notitienummer parket-generaal 2017/PGA/3048 2017/VJ11/904

Urbanisatie

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer C4
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001170953-0001-0023-01-01-1

2017/PGA/3048 – 2017/VJ11/904

Het OPENBAAR MINISTERIE

en

**DE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR VAN HET VLAAMS
GEWEST,**

bevoegd voor het grondgebied van de provincie Limburg,
met diensten gevestigd te 3500 Hasselt, Koningin Astridlaan 50 bus 1

eiser tot herstel

vertegenwoordigd door mr. Andy Beelen loco mr. Christian
Lemache, beiden advocaat bij de balie Limburg

tegen

855

1. |
geboren te | op |
en wonende te |
Belg;

beklaagde

856

2. |
geboren te | op |
en wonende te |
Belgische;

beklaagde

beiden vertegenwoordigd door mr. Katia Bouve, advocaat bij de
balie Brugge

1. Ten laste gelegde feiten

Tel

Op het perceel aldaar gelegen, gekadastreerd als
, woeste grond, met een oppervlakte van

eigendom van | ingevoolge akte ruil, verleden door notaris
dd.:

A.

De eerste en tweede

bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.4° (het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem, hetzij door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt) en bij artikel 4.2.1.5°b (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens),

namelijk:

- Tussen 01 augustus 2013 en 01 januari 2014 op niet nader bepaalde data,

de aanleg van een parking in kiezel en betonnen boordstenen en verlichting te hebben uitgevoerd.

- Van 01 januari 2014 tot heden,

te hebben in stand gehouden.

B.

De tweede

bij inbreuk op artikel 6.1.1.3° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, als eigenaar, te hebben toegestaan of aanvaard dat hoger vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.4° (het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem, hetzij door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt) en bij artikel 4.2.1.5°b (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens),

namelijk:

- Tussen 01 augustus 2013 en 01 januari 2014 op niet nader bepaalde data,

de aanleg van een parking in kiezel en betonnen boordstenen en verlichting, werden uitgevoerd.

- Van 01 januari 2014 tot heden,

werden in stand gehouden.

overgeschreven op het hypotheekkantoor van op :

ref. :

bedrag: 93,15 euro

(get) Hypotheekbewaarder

2. Bestreden beslissing

2.1.

Bij het vonnis, op tegenspraak gewezen op 27 juni 2017 door de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren, kamer 11, werd als volgt beslist:

PAGE 03-00001170953-0004-0023-03-01-4

Preciseert onder beide tenlasteleggingen de incriminatieperiode met betrekking tot de instandhouding tot "van 01 januari 2014 tot 30 november 2016".

Op strafgebied

Eerste beklaagde

Verklaart eerste beklaagde | | : schuldig aan alle feiten samen onder tenlastelegging A zoals hoger omschreven.

Veroordeelt hem voor alle feiten samen tot een geldboete van 1.000,00 euro, verhoogd met 50 opdecimen en alzo gebracht op 6.000,00 euro of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen.

Gelast gedurende een proeftijd van 3 jaar het uitstel van de tenuitvoerlegging van de helft van deze geldboete.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders een bedrag te betalen van 25 euro te verhogen met 70 opdecimen en alzo gebracht op 200,00 euro.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28.12.1950, gewijzigd bij art. 1 KB 13.11.2012, de verplichting op tot het betalen van een geïndexeerde vergoeding van 51,20 euro.

Veroordeelt beklaagde tot 1/2de van de kosten van de publieke vordering, tot op heden in totaal begroot op de som van 28,67 euro.

Tweede beklaagde

Verklaart tweede beklaagde | | : schuldig aan alle feiten onder tenlasteleggingen A en B zoals hoger omschreven.

Veroordeelt haar voor alle feiten samen tot een geldboete van 1.000,00 euro, verhoogd met 50 opdecimen en alzo gebracht op 6.000,00 euro of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen.

Gelast gedurende een proeftijd van 3 jaar het uitstel van de tenuitvoerlegging van de helft van deze geldboete.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders een bedrag te betalen van 25 euro te verhogen met 70 opdecimen en alzo gebracht op 200,00 euro.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28.12.1950, gewijzigd bij art. 1 KB 13.11.2012, de verplichting op tot het betalen van een geïndexeerde vergoeding van 51,20 euro.

Veroordeelt beklaagde tot 1/2de van de kosten van de publieke vordering, tot op heden in totaal begroot op de som van 28,67 euro.

Met betrekking tot de herstellvordering

Verklaart de herstellvordering ontvankelijk en gegrond;

Beveelt beide beklaagden solidair om de plaats te herstellen in de oorspronkelijke toestand, hetgeen impliceert:

- het verwijderen van de parking op perceel : , meer bepaald door het verwijderen van de kiezel, de betonnen boordstenen en de verlichting, alsmede door het stopzetten van het gebruik van dit perceel als parking;
- het verwijderen van de omheining in houten palen en draad op het perceel :

Beveelt dat deze herstelmaatregel integraal dient te worden uitgevoerd binnen een termijn van twaalf maanden vanaf het in kracht van gewijsde treden van dit vonnis;

Zegt voor recht, voor zover de opgelegde herstelmaatregel niet integraal zou zijn uitgevoerd binnen deze termijn, dat de stedenbouwkundige inspecteur evenals het college van burgemeester en schepenen ambtshalve in de verdere uitvoering ervan kunnen voorzien op kosten van beklaagden;

Veroordeelt beklaagden, voor het geval dat aan de opgelegde herstelmaatregel niet vrijwillig zou worden voldaan, solidair tot betaling aan de stedenbouwkundig inspecteur van een

dwangsom van 125,00 euro per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig vonnis voorafgaandelijk werd betekend;

Zegt voor recht dat van dit vonnis melding dient te worden gemaakt in de rand van de overschrijving van de dagvaarding op het : hypotheekkantoor te : onder ref.

Op burgerlijk gebied

Houdt de beslissing over de burgerlijke belangen ambtshalve aan.

2.2.

Er werd hoger beroep ingesteld tegen voormeld vonnis d.d. 27 juni 2017 op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren:

- op 24 juli 2017 door de beklaagden | : en : tegen al de schikkingen te hunnen laste.

2.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren:

- op 24 juli 2017 door de beklaagden | : en | (2 x).

3. Rechtspleging voor het hof

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 16 mei 2018.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- de voorzitter in zijn verslag,
- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering,
- de eiser tot herstel in zijn middelen, ontwikkeld door zijn raadsman voornoemd,
- de beklaagden in hun middelen van verdediging ontwikkeld door hun raadsman voornoemd.

De neergelegde conclusies en stukken werden in het beraad betrokken.

4. Beoordeling van de ontvankelijkheid en de omvang van de hogere beroepen

4.1. Ontvankelijkheid van de hogere beroepen

1. De verklaring van hoger beroep van de beklaagden werd tijdig en regelmatig gedaan op de griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen.

2. De verzoekschriften van de beklaagden zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werden tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven over de strafmaat (inclusief het niet toekennen van de gevraagde gunst van de opschorting van straf) en over de opgelegde herstelmaatregel zijn nauwkeurig.

3. Gelet op het bovenstaande zijn de hogere beroepen van de beklaagden ontvankelijk.

4.2. Omvang van de hogere beroepen

Gelet op de overwegingen onder rubriek 4.1. van dit arrest is de rechtsmacht van het hof beperkt tot de beoordeling van de straftoemeting en de herstellvordering.

Het Openbaar Ministerie heeft bovendien een nota neergelegd waarin het terecht wijst op het gegeven dat de felten van instandhouding onder de tenlasteleggingen A. en B. vanaf 1 maart 2018 werden gedepenaliseerd (zie hieronder) en dus geen misdrijven meer zijn. Het hof werpt deze grief ambtshalve op (artikel 210, tweede lid WSV). De partijen hebben de kans gekregen zich op dit punt te verdedigen.

Voor het overige werpt het hof geen ambtshalve grieven op zoals bedoeld in artikel 210, tweede lid WSv.

5. Wetswijzigingen sinds de feiten en de (blijvende) stafbaarheid van de feiten onder tenlasteleggingen A. en/of B.

1. De door het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (B.S. 23 oktober 2014) aangebrachte wijzigingen aan het vergunningsluik van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna aangeduid als "VCRO") zijn in werking getreden op 23 februari 2017 (zie artikel 397 van voormeld decreet zoals gewijzigd door artikel 8 van het decreet van 3 februari 2017 houdende de nadere regels tot implementatie van de omgevingsvergunning (B.S. 9 februari 2017)).

Door artikel 296 van voormeld decreet van 25 april 2014 werden in artikel 4.2.1. VCRO de woorden "*voorafgaande stedenbouwkundige vergunning*" vervangen door de woorden "*voorafgaande omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen*".

2. Artikel 145 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning (B.S. 27 augustus 2014) bepaalde dat dit decreet in werking zou treden één jaar na de datum van goedkeuring van het besluit van de Vlaamse Regering waarmee de datum van de inwerkingtreding van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning werd vastgelegd. Dit betekende dat dit decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning normaal gezien in werking zou zijn getreden op 23 februari 2018.

Door artikel 51 van het besluit van de Vlaamse Regering betreffende de handhaving van de ruimtelijke ordening en tot wijziging en opheffing van diverse besluiten van 9 februari 2018 (B.S. 28 februari 2018), is het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning echter, met uitzondering van artikel 145, tweede lid, in werking getreden op 1 maart 2018.

3. Het nieuwe artikel 6.2.1 VCRO bevat thans de strafbepalingen en luidt onder meer als volgt:

“De hierna volgende handelingen en omissies worden stedenbouwkundige misdrijven genoemd, en worden bestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met een van deze straffen alleen:

1° het uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 en artikel 4.2.15, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning, of het verder uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 en artikel 4.2.15, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning; (...)

7° het als eigenaar toestaan of aanvaarden dat een van de misdrijven, vermeld in punt 1° tot en met 6°, worden gepleegd (...).”

4. De feiten waarvoor beklagden vervolgd worden onder tenlasteleggingen A. en B. maken een inbreuk uit op artikel 4.2.1.4° VCRO (“het reliëf van de bodem aanmerkelijk wijzigen, onder meer door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt”) en artikel 4.2.1.5°, b) (“een grond gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens”) en zijn, wat het uitvoeren van de handelingen betreft, strafbaar gebleven na bovenvermelde wetwijzigingen, weliswaar thans op grond van artikel 6.2.1. lid 1.1° en 7° VCRO (voorheen 6.1.1. lid 1.1° en 3° VCRO). De strafmaat is eveneens hetzelfde gebleven.

De feiten van instandhouding in natuurgebied waarvoor de beklagden eveneens vervolgd worden onder tenlasteleggingen A. en B. werden vanaf 1 maart 2018 door de inwerkingtreding van het nieuwe artikel 6.2.2, 1° VCRO echter gedepenaliseerd en kunnen enkel nog worden bestraft met een bestuurlijke geldboete. Het hof stelt vast dat deze feiten niet langer strafbaar zijn gesteld.

6. Motivering ten gronde

6.1. Op strafrechtelijk gebied

1. Het hof gaat niet in op het verzoek van beklaagden tot het verlenen van de opschorting nu een dergelijke gunstmaatregel niet van aard is om beklaagden afdoende te wijzen op hun maatschappelijke verplichtingen en bij hen de ontorechte indruk zou wekken dat de door hen overtreden regelgeving slechts een administratieve formaliteit betreft. Bovendien tonen de beklaagden niet aan dat hun sociale reclassering ernstig in het gedrang komt door een bestraffing. De loutere bewering in conclusie dat een veroordeling hen imago-schade en ongewenste persaadacht zou geven die op zijn beurt ernstige gevolgen zou hebben op hun erkenning met 2 sterren in Michelin en Gault Millau en gevolgen zou hebben voor het personeel, is een loutere bewering die verder niet aannemelijk wordt gemaakt en ook geen afbreuk doet aan bovenstaande overwegingen.

2. De feiten vermeld onder de tenlasteleggingen A. en B. zijn voor de tweede beklagde | : | , wat de strafbaar gebleven uitvoeringshandelingen betreft, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, zodat er slechts één straf wordt uitgesproken.

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

- de persoon van de beklaagden,
- het relatief gunstig strafregister van de eerste beklagde | die 1 veroordeling opliep wegens een verkeersinbreuk en het blanco strafregister van de tweede beklagde | ,
- de omstandigheden en ernst van de feiten, die getuigen van een gebrek aan respect voor de stedenbouwkundige regelgeving,
- het feit dat de feiten werden gepleegd in een professionele context en dus uit winstbejag, terwijl hierdoor ook een oneerlijke concurrentie werd veroorzaakt met sectorgenoten die de stedenbouwkundige regelgeving wel naleven.

Zoals de beklaagden zelf in conclusie toegeven stonden zij voor de keuze *“tussen enerzijds ‘uitbreidingsmogelijkheden voor het restaurant’, die niet mogelijk waren zonder vergroting van de parking, terwijl anderzijds de ‘vergroting van deze parking’ alleen mogelijk was op het betrokken perceel gelegen in het natuurgebied en gelegen net buiten het beschermd dorpsgezicht ...”*. De beklaagden noemen dit in conclusie een *“patsituatie”* maar hebben er in werkelijkheid dus bewust voor gekozen om de stedenbouwkundige regelgeving te overtreden. De beweerde (economische) noodwendigheden voor hun handelszaak kunnen deze wetsovertreding niet rechtvaardigen, noch verschonen.

Dat beklagden nu alle administratieve middelen uitputten om de toestand te regulariseren – van de geweigerde regularisatievergunning tot nu, het indienen van een planologisch attest – is uiteraard hun goed recht maar doet geen afbreuk aan het feit dat de stedenbouwkundige misdrijven bewust werden gepleegd en dat tot op heden nog niet tot spontaan herstel werd overgegaan.

Daarom werd aan de beklagden door de eerste rechter om oordeelkundige redenen een wettige, passende en aangepaste bestraffing opgelegd onder vorm van een geldboete van 1.000 euro voor elke beklagde, te verhogen met de opdecimen, waarvan de helft werd opgelegd met uitstel van de tenuitvoerlegging voor een proeftijd van 3 jaar. Deze straffen blijven naar het oordeel van het hof passend enkel voor de strafbaar gebleven feiten van uitvoering, ook na de depenalisering van de feiten van instandhouding.

Deze geldboetes, het gedeeltelijke uitstel en de daaraan verbonden proeftermijn, moeten de beklagden ervan weerhouden in de toekomst dergelijke handelingen te stellen en moeten hen leren de stedenbouwkundige regelgeving te respecteren, ook wanneer er economische-financiële belangen in het spel zijn.

De omvang van de opgelegde geldboetes is aangepast aan de ernst van de feiten en de duur van de vervangende gevangenisstraffen is aangepast aan de omvang van de geldboetes. De feiten werden gepleegd na 31 december 2011, datum waarna artikel 2 van de wet van 28 december 2011 (B.S. 30 december 2011) in werking trad, waardoor de opdecimen waarmee de opgelegde geldboetes moeten worden vermenigvuldigd, werden verhoogd tot 50 opdecimen, en voor 1 januari 2017, datum waarop artikel 59 van de Programmawet van 25 december 2016 (B.S. 29 december 2016) in werking trad, waardoor de opdecimen waarmee de opgelegde geldboetes moeten worden vermenigvuldigd, werden verhoogd tot 70 opdecimen. Bij toepassing van artikel 2, lid 2 Sw. wordt de minst zware straf toegepast, deze ten tijde van het plegen van het feit, dit door verhoging met 50 opdecimen.

6.2. Herstelvordering

1. De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur vordert om de beklagden “in solidum, minstens de ene bij gebreke aan de andere” te veroordelen tot het herstel, binnen 12 maanden na de betekening van de uitspraak, van de plaats in de oorspronkelijke staat, te weten:

- het verwijderen van de parking op perceel : (verwijderen van de kiezel, betonnen boordstenen, verlichting en het stopzetten van het gebruik als parking) en
- het verwijderen van de omheining in houten palen en draad op de percelen en

en om de beklaagden tevens "in solidum, de ene bij gebreke van de andere" een dwangsom op te leggen van 150,00 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis/arrest binnen de gestelde termijn van 12 maanden (waarbij dient gezegd voor recht dat de termijn van herstel niet dient beschouwd te worden als een termijn van verbeurdverklaring van de dwangsom). De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur vordert ook om hem conform artikel 6.1.46 VCRO te machtigen om ambtshalve in de uitvoering van het bevolen herstel te kunnen voorzien wanneer beklaagden dit niet doen of niet binnen de gestelde termijn.

De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur vordert tenslotte beklaagden te veroordelen tot betaling van alle gerechtskosten, inbegrepen een rechtsplegingsvergoeding van 1.440,00 euro.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid verleende positief advies over de herstellvordering op 21 mei 2015.

De herstellvordering werd overgemaakt aan het Openbaar Ministerie op 23 september 2015.

2. Op grond van het nieuwe artikel 7.7.1 VCRO kan de strafrechter de herstellvordering die regelmatig bij hem aanhangig is gemaakt en die gegrond is op Instandhouding, nog steeds inwilligen als de beklaagde hieraan schuldig wordt bevonden en deze instandhouding op het ogenblik van de uitspraak een stedenbouwkundige inbreuk uitmaakt als vermeld in artikel 6.2.2, 1° VCRO. Hetzelfde geldt voor de herstellvordering die gegrond is op het toestaan of aanvaarden door de eigenaar van feiten van Instandhouding als vermeld in het eerste lid.

In casu stelt het hof vast dat de herstellvordering gegrond is, niet alleen op de gedepenaliseerde handelingen van instandhouding maar ook op de strafbaar gebleven uitvoeringshandelingen. Voor zover zij tevens gegrond is op de handelingen van instandhouding stelt het hof vast dat de beklaagden schuldig zijn aan deze als misdrijf omschreven feiten die thans stedenbouwkundige inbreuken zijn.

3. Het sinds 1 maart 2018 in werking getreden artikel 6.3.1 VCRO bepaalt in §1 dat naast de straf de rechtbank, ambtshalve of op vordering van een bevoegde overheid, beveelt een meerwaarde te betalen en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of de plaats in

de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken. Dat gebeurt, met inachtneming van de volgende rangorde:

- 1° als het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een meerwaarde;
- 2° als dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;
- 3° in de andere gevallen, de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik.

In casu is het gevolg van het misdrijf niet kennelijk verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening zodat enkel de tweede of derde herstelmaatregel aan de orde zijn.

De voorliggende herstellvordering is immers gemotiveerd vanuit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening. In dat verband kan verwezen worden naar het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid die overweegt dat de percelen deel uitmaken van een langgerekt natuurgebied dat ook deel uitmaakt van het Vlaams Ecologisch Netwerk en dat in dit natuurgebied de restaurantsite van beklagden een geïsoleerde inplanting vormt. De Hoge Raad wijst op het gebrek aan functionele inpasbaarheid binnen de onmiddellijke omgeving, een schaalgrootte en een ruimtegebruik die niet inpasbaar zijn binnen de onmiddellijke omgeving. Meer in het bijzonder is de bijkomende parking naar ruimtegebruik toe volgens de Hoge Raad onaanvaardbaar in de ruimtelijke context en wordt, door het voorzien in een bijkomende en grote parking naast de vergunde parking van het restaurant een disproportioneel grote parkeerdynamiek gegenereerd. Het hof sluit zich aan bij deze overwegingen.

De eiser tot herstel stelt in conclusie ook terecht dat door het aanhoudend af- en aanrijden en stallen van voertuigen de ruimtelijke impact op het natuurgebied des te groter wordt.

De verwijzing in conclusie door de beklagden naar de opheffing van een eerder opgelegde bestuurlijke maatregel door het Agentschap Natuur en Bos met betrekking tot dit perceel bij beslissing van 15 mei 2014 (stuk 3 van de beklagden) om aan te tonen dat de goede ruimtelijke ordening niet werd geschaad, is in dat opzicht slecht geplaatst aangezien de motivering van deze beslissing enkel steunde op het aspect "ontbossing" en de natuurinspecteur daarbij uitdrukkelijk het volgende liet verstaan: *"De overtredingen, die door grondvergravingen en parking-aanleg in de gewestplanzone 'Natuurgebied' teweeg zijn gebracht, dienen door stedenbouwkundige bevoegde instanties te worden geakteerd."*

Deze beslissing door het Agentschap Natuur en Bos werd inderdaad niet genomen vanuit het aspect goede ruimtelijke ordening.

In dat verband stelt het hof trouwens ook vast dat in het kader van een poging tot regularisatie door de beklaagden een negatieve beslissing werd genomen door de deputatie Limburg op 15 oktober 2015. Uit deze beslissing blijkt dat het Agentschap Natuur en Bos een negatief advies verleende voor de stedenbouwkundige (regularisatie)vergunning, gelet op het feit dat de site grenst aan een Speciale Beschermingszone in uitvoering van de Habitatrichtlijn waarbinnen enkele habitats bijzondere bescherming genieten en waarbij nogmaals erop werd gewezen dat de percelen zijn gelegen in een VEN-zone en volgens de BWK ook zijn gelegen in een faunistisch belangrijk gebied (rietmoeras met struik- en boomopslag). Dit alles onderstreept enkel dat de misdrijven niet kennelijk verenigbaar zijn met een goede ruimtelijke ordening.

De verwijzing in conclusie door de beklaagden naar de adviezen verleend door o.a. het Agentschap Natuur en Bos en Onroerend Erfgoed in de stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen van 5 september 2014 is eveneens slecht geplaatst aangezien deze adviezen noodzakelijk enkel betrekking hadden op de percelen waarvoor de stedenbouwkundige vergunning werd afgeleverd en niet op het perceel vermeld in de tenlasteleggingen A. en B. Waar de beklaagden blijven volhouden dat de vergunningverlenende overheden op dat moment zeer goed op de hoogte waren van het feit dat de bijkomende parking was aangelegd, dient vastgesteld dat dit een loutere bewering van de beklaagden is die verder niet wordt gestaafd of aannemelijk gemaakt. Bovendien is dit ook irrelevant aangezien het verlenen van de stedenbouwkundige vergunning van 5 september 2014 op zich niet inhoudt dat de goede ruimtelijke ordening door de handelingen op het perceel kadastraal gekend als [] niet geschonden werd.

Bovendien moet rekening gehouden worden met het gegeven dat uit de bewoordingen van de beklaagden zelf blijkt dat zij de doelbewuste keuze hebben gemaakt om de parking in natuurgebied aan te leggen met het oog op de uitbreiding van hun handelszaak, zoals hierboven bij de straftoemeting reeds werd overwogen. De beklaagden kunnen zich, zoals zij in conclusie doen, onder deze omstandigheden niet beroepen op een door de overheden gewekt "vertrouwen".

Waar de beklaagden voorhouden dat de goede ruimtelijke ordening niet gebaat zou zijn met het loutere behoud van de beperkte bestaande parking, gezien de bezoekers en het personeel dan zouden genoodzaakt zijn te gaan parkeren langs de smalle weg, merkt het hof op dat dergelijke, hypothetische, overweging de gecreëerde illegale toestand op het perceel

kadastraal gekend als _____ uiteraard niet kan ontkrachten, evenmin als de aantasting van de goede ruimtelijke ordening op dat stuk natuurgebied.

De beklagden werpen op dat bouw- en aanpassingswerken een veel passender herstelmaatregel zouden uitmaken maar maken, behalve een voorbeeld van het aanleggen van bijkomend streekeigen groen, niet aannemelijk welke werken kennelijk zouden volstaan om de plaatselijke ordening in dit natuurgebied te herstellen.

Enkel het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand kan daarom volstaan om de plaatselijke ordening te herstellen.

4. De gemotiveerde herstellvordering van 23 september 2015 van de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur, na positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, is zowel intern als extern wettig en beoogt, binnen de weerhouden feiten, op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel van de gevolgen van de door de beklagden gepleegde misdrijven. Zij steunt op motieven van goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk.

Het perceel kadastraal gekend als _____ kan niet worden gezien als een “normaal toebehoren” aan de handelszaak. De parking werd immers doelbewust onvergund aangelegd bij een reeds bestaande handelszaak (en zoals de beklagden zelf voorhouden met het oog op een uitbreiding van die handelszaak). Gezien de omvang en de aard van de inbreuken brengt de herstellvordering zoals gesteld en gehandhaafd voor de beklagden ook geen onredelijke last mee die het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening zou ontstaan zou overstijgen. De (economische) noodwendigheden voor de uitbating van de handelszaak – en o.a. het behouden van de 2 sterren - waarop de beklagden zich in conclusie beroepen maakt de herstellvordering niet kennelijk onredelijk en wordt bovendien onvoldoende aangetoond. De handelszaak beschikt over nog een (vergunde) parking zodat hoogstens de huidige activiteiten in het restaurant en de feestzaal zullen moeten worden teruggeschroefd. Er dient ook vastgesteld dat ten tijde van het aanvragen van de stedenbouwkundige vergunning van 31 juli 2014 werd voorgehouden dat de bestaande (45) staanplaatsen voldeden bij het gebruik van het restaurant en de feestzaal. Er wordt ook niet aangetoond dat wettige alternatieven (bijvoorbeeld een parking elders met shuttledienst) zouden zijn uitgesloten.

5. Waar de eerste rechter enkel het herstel heeft bevoien op het perceel, kadastraal gekend als _____, vordert de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur ook het verwijderen van de omheining in houten palen en draad op het perceel kadastraal gekend als _____. Uit

het strafdossier blijkt dat op dit laatste perceel geen parking is aangelegd maar dat zowel de percelen als werden omheind door middel van houten palen en een draad waartussen een beukenhaag werd geplant. Ter hoogte van de linker perceelgrens op werd een doorgang gelaten (zie aanvankelijk proces-verbaal). De gedinginleidende dagvaarding maakt echter enkel melding van het perceel kadastraal gekend als en werd aldus overgeschreven op het hypotheekkantoor op . Onder deze omstandigheden kan het herstel slechts worden uitgesproken voor het perceel gekend als :

De beklagden werpen ook op dat zij niet worden vervolgd voor de omheining in houten palen en draad op de percelen en zodat de verwijdering ervan ook niet kan worden gevorderd. Voor zover de herstellvordering betrekking heeft op het perceel merkt het hof echter op dat uit het aanvankelijk proces-verbaal wel degelijk blijkt dat de houten palen en draad werden geplaatst ter afwerking van de aangelegde parking. Deze houten palen en draad staan dus wel degelijk in een oorzakelijk verband met de wederrechtelijke toestand die het voorwerp uitmaakt van de tenlasteleggingen A. en B. en de verwijdering ervan maakt deel uit van het herstel in de vorige toestand.

6. Op grond van huidig artikel 6.3.1, §4 VCRO bepaalt de rechtbank een termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen en kan de rechtbank, op vordering van de bevoegde overheid, ook een dwangsom bepalen.

De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur vordert een dwangsom van 150 euro per dag vertraging.

De termijn voor het herstel wordt bepaald op 24 maanden vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest, zoals ook ondergeschikt gevraagd door de beklagden, om hen de nodige tijd te verschaffen om zich aan de hen bij dit arrest opgelegde verplichtingen te conformeren, dan wel alsnog een regularisatie te bekomen op basis van het door hen ingediende planologisch attest.

Bij de bepaling van deze termijn heeft het hof rekening gehouden met de omvang van de werken en de tijd die reeds verstreken is sedert de eerste vaststellingen waarvan beklagden gebruik hadden kunnen maken om vrijwillig over te gaan tot herstel.

Het is gepast om ook een dwangsom op te leggen waarvan het bedrag dient bepaald op 125 euro per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklagden wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de

opgelegde hersteltermijn van 24 maanden, met dien verstande dat die dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend. Dit houdt concreet in dat er geen dwangsomtermijn wordt toegestaan.

Het opleggen van een dwangsom moet beklagden ertoe aanzetten de herstelmaatregel uit te voeren. De verplichting tot het uitvoeren van de herstelmaatregel komt toe aan beklagden en niet aan de bevoegde overheid. Er is dan ook geen aanleiding om deze dwangsom te beperken in de tijd, dan wel een maximumbedrag op te leggen.

7. Op grond van huidig artikel 6.3.4, §1 VCRO beveelt dit arrest dat de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de veroordeelde als de plaats niet binnen de door de rechtbank gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld.

8. Er zijn geen dwingende redenen om, zoals de eiser tot herstel vordert, dit arrest bij voorraad uitvoerbaar te verklaren (artikel 428, tweede lid Wsv).

9. De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur vordert ook om de beklagden te veroordelen tot een rechtsplegingsvergoeding van 1.440 euro. De beklagden hebben zich op dit punt naar de wijsheid van het hof gedragen.

De rechtsplegingsvergoeding is volgens artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

Artikel 162bis, lid 1 Wetboek van Strafvordering bepaalt voor de procedures gevoerd voor de politierechtbanken dat ieder veroordelend vonnis, uitgesproken tegen de beklagde en tegen de personen die voor het misdrijf burgerrechtelijk aansprakelijk zijn, hen veroordeelt tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek. Artikel 194 Wetboek van Strafvordering bepaalt voor de procedures voor de correctionele rechtbanken dat over deze rechtsplegingsvergoeding wordt geoordeeld overeenkomstig artikel 162bis Wetboek van Strafvordering.

De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur moet in casu worden beschouwd als de in het gelijk gestelde partij aangezien de door hem ten aanzien van de beklagden ingestelde herstellvordering gegrond wordt verklaard.

Tot voort kort werd artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek echter zowel door het Grondwettelijk Hof als door het Hof van Cassatie zo geïnterpreteerd dat de herstellvorderende overheid, optredend in het algemeen belang, geen aanspraak kon maken op een rechtsplegingsvergoeding.

Met de arresten nr. , , en van 21 mei 2015, die uitspraak doen over prejudiciële vragen, oordeelde het Grondwettelijk Hof echter uitdrukkelijk zijn rechtspraak over de verhaalbaarheid van de kosten en erelonen van advocaten in de geschillen voor de burgerlijke rechter tussen een overheid die optreedt in het algemeen belang en een particulier, in haar geheel te moeten heroverwegen.

Met de drie voormelde arresten heeft het Grondwettelijk Hof zich enkel uitgesproken over procedures voor de burgerlijke rechtbank. Het Grondwettelijk Hof heeft zich niet uitgesproken over de vraag of zijn gewijzigde zienswijze ook geldt voor de herstellvorderende overheid die zich voor de strafrechten als een procespartij manifesteert.

Er zijn echter geen redenen waarom de in de drie voormelde arresten gevolgde redenering niet ook zou gelden indien de herstellvorderende overheid zich voor het strafgerecht als een procespartij manifesteert.

Aan de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur kan derhalve de gevorderde rechtsplegingsvergoeding van 1.440 euro worden toegekend, waartoe de beklagden hoofdelijk worden veroordeeld, zowel voor de procedure in eerste aanleg als voor de procedure in hoger beroep.

6. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 204, 210, 211 van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 38, 40, 50, 65 van het Strafwetboek
- 4.2.1.4°, 4.2.1.5°.b), 6.1.1.lid 1.1°, 6.1.1.lid 1.3°, 6.1.41.§§1 en 3, 6.1.42, 6.1.43, 6.1.44, 6.1.46 en 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (oud)
- art. 296, 397 van het decreet van 25 april 2014

- 4.2.1.4°, 4.2.1.5°.b), 6.2.1.lid 1.1°, 6.2.1.lid 1.7°, 6.2.6, 6.3.1.§§1, 4 en 6, 6.3.2, 6.3.3, 6.3.4.§1, 6.3.10, 7.7.5 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (nieuw)
- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 2 en 3 van de wet van 28 december 2011
- 59 en 60 van de programmwet van 25 december 2016
- 58 van het KB van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 91 van het KB van 28 december 1950
- 1 en 8 van de wet van 29 juni 1964
- 162bis van het Wetboek van Strafvordering
- 1022 van het Gerechtelijk Wetboek
- 2 en 3 van het KB van 26 oktober 2007

7. **Beslissing**

Het hof,

Rechtdoende op tegenspraak;

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen zoals hiervoor bepaald, als volgt:

Verklaart de hogere beroepen van de beklaagden ontvankelijk;

Op strafrechtelijk gebied

Hervormt het bestreden vonnis als volgt:

Stelt vast dat de feiten van instandhouding onder de tenlasteleggingen A. en B. niet langer strafbaar zijn;

Veroordeelt de eerste beklaagde | wegens de strafbaar gebleven feiten van uitvoering onder tenlastelegging A. tot een geldboete van DUIZEND EURO gebracht op ZESDUIZEND EURO door verhoging met 50 opdecimen of een vervangende gevangenisstraf van NEGENTIG DAGEN, met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van DRIE

PAGE 01-00001170953-0020-0023-01-01-4

JAAR vanaf heden voor een gedeelte van VIJFHONDERD EURO te vermeerderen met 50 opdecimen en alzo gebracht op DRIEDUIZEND EURO of een vervangende gevangenisstraf van VIJFENVEERTIG DAGEN, zodat een gedeelte van VIJFHONDERD EURO te vermeerderen met 50 opdecimen en alzo gebracht op DRIEDUIZEND EURO of een vervangende gevangenisstraf van VIJFENVEERTIG DAGEN effectief wordt opgelegd;

Veroordeelt de tweede beklaagde | wegens de vermengde en strafbaar gebleven feiten van uitvoering onder tenlasteleggingen A. en B. tot een geldboete van DUIZEND EURO gebracht op ZESDUIZEND EURO door verhoging met 50 opdecimen of een vervangende gevangenisstraf van NEGENTIG DAGEN, met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van DRIE JAAR vanaf heden voor een gedeelte van VIJFHONDERD EURO te vermeerderen met 50 opdecimen en alzo gebracht op DRIEDUIZEND EURO of een vervangende gevangenisstraf van VIJFENVEERTIG DAGEN, zodat een gedeelte van VIJFHONDERD EURO te vermeerderen met 50 opdecimen en alzo gebracht op DRIEDUIZEND EURO of een vervangende gevangenisstraf van VIJFENVEERTIG DAGEN effectief wordt opgelegd;

Verplicht de beklaagden ELK om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders een bedrag te betalen van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met 70 opdecimen en alzo gebracht op TWEEHONDERD EURO;

Legt aan de veroordeelden ELK een vaste vergoeding voor de beheerskosten in strafzaken op van EENENVIJFTIG EURO en TWINTIG CENT;

Herstelvordering

Hervormt het bestreden vonnis als volgt:

Verklaart de herstelvordering, ingesteld door de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur, gegrond;

Beveelt beklaagden hoofdelijk de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen van het perceel, gelegen te | hetgeen volgende werken impliceert:

- het verwijderen van de parking op perceel kadastraal gekend als | (verwijderen van de kiezel, betonnen boordstenen, verlichting en het stopzetten van het gebruik als parking) en |

PAGE 01-00001170953-0021-0023-01-01-4

- het verwijderen van de omheining in houten palen en draad op de percelen kadastraal gekend als

binnen de termijn van VIERENTWINTIG MAANDEN ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt op grond van huidig artikel 6.3.4, §1 VCRO dat, als de plaats niet binnen de door dit arrest gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld, de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de veroordeelden;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen, afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat die de overheid, die het arrest uitvoert, heeft opgesteld of die de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank begroot en uitvoerbaar verklaard heeft;

Veroordeelt beklaagden hoofdelijk, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, tot betaling aan de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van HONDERDVIJFENTWINTIG EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend.

De kosten

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten van de strafvordering en de herstellvordering in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 252,26 euro, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de thans nog weerhouden feiten;

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk om aan de eiser tot herstel een rechtsplegingvergoeding te betalen van DUIZEND VIERHONDERDVEERTIG EURO voor de procedure in eerste aanleg en van DUIZEND VIERHONDERDVEERTIG EURO in hoger beroep.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, kamer C4, samengesteld uit:

J. Decoker raadsheer d.d. voorzitter

M. Sterkens voorzitter

A. Van Raemdonck plaatsvervangend raadsheer

en in openbare terechtzitting van 13 juni 2018

uitgesproken door J. Decoker, raadsheer d.d. voorzitter

in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting

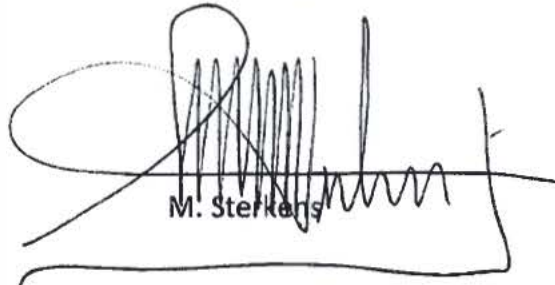
met bijstand van griffier J. Geysmans

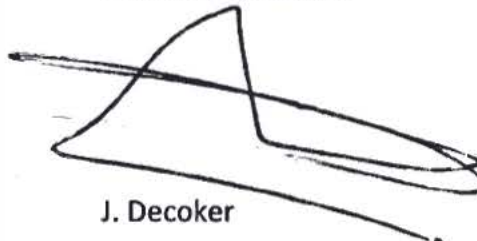
J. Geysmans

A. Van Raemdonck

M. Sterkens

J. Decoker

